

SZERKESZTŐI IRODA:

Belmagyar utca 47-dik szám, hová a lap szellemi részét illető közlemények czimzendők.

AZ ELLENZÉK ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Videkre postán, vagy helyben házhoz hordva:

Egész évre . . . 16 frt. Negyedévre . . . 4 frt.
Félévre . . . 8 frt. Egy hóra helyben . . . 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnep napokat.

Kéziratok nem adnak vissza.

ELLENZÉK.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belközép utca 33. szám.

HIRDETÉSI DÍJAK:

Egy cenziméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvényményben részeseznek. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Nyilttéri cikkek

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Az utolsó órában.

A katonai javaslatok sorsa dűlőfőben van. Az általános vita ma valószínűleg véget ér, — és jőnek a — csüggedt madarak. És fognak szavazni igennel, akár a parancsolat. A melyeknek közlők nem tetszik a dolog, az egyszerűen nem szavaz, de nemet a világról sem mondana.

De hát mire való is mameluknak az oppozíció, mikor sokkal fontosabb rájuk nézve a generalis kegye, mint a nemzeti érdek védelme.

Miért is opponálnak? Hiszen akkor egyszerűen kiesnek a Tisza graciájáról s oda van a koncz, a husos fázék, a zsírosfalat.

Lehet, mire e sorok napvilágra jutnak — a gárda már megtette a kötelességét. Ki kételkednék benne, hogy a gárda még most sem tágit, s megtörténik — a mi különben már huszonegy év óta folyton ismétlődik: az alkotmányos Magyarországnak bécsi kommandóra csinálják a törvényeket a bölcse törvényhozók.

Hát ez a Bécsben készült újabb kotyvalék is szépen feltálatlatik nagy Magyarországhoz népeinek — s ez is csak azért, s most is csak a miatt, mert a parlament mameluk gárdája, még mindig nem látja elérkezettnek az időt arra, hogy a sarkára álljon és vető kiáltson annak az eszeveszett politikai irányzatnak, melyet Tisza a döntő körök nagy győnyörűségére, de a nemzetnek óriási kárára, immár tizenegy év óta követ.

A nemzet különben jó részben maga az oka ha Magyarországot az államölselei egy osztrák provincia színvonalára süllyesztik. A nemzet többsége küldötte az országháza azokat a kufárokat, a kik immár 14 év óta egyebet sem tesznek csak hűtlennél sáfároknak a népek bennük helyezett bizalmával. A nemzet többsége ruházta át a jogait azokra a sáfároknak, a kik épen e jogát ruházás alapján vetőzik ki a nemzetet minden jogából. Ezek a sáfárok tartanak ki immár tizenegy év óta egy képtelen párturalom és egy nemzetellenes kormány mellett. Ezek a sáfárok játszik át a nemzeti érdekeket a militarizmus telhetetlenségének; ezek segélyével készítik Bécsben azokat a parancsolatokat, melyeket itthon Tisza Kálmán egyszerűen végrehajt.

Pedig, ha ez a nemzet egy kissé jobban megválasztja a maga mandatarusait, ma nem kellene széles Magyarországon jajveszékelnie a miatt, hogy a kormány készséggel tör utat Magyarországon cz osztrák katonai önkénynek.

Ha ez a nemzet a választási urnák előtt egy kissé lelkiismeretesebben mérlegeli a nemzeti érdekeket és egy kissé számot vet vala a hatalom mindenhatalmával — akkor ma bizonyára nem állana ez a nemzet egy veszedelmes kockázat küszöbén; nem állana előtte az a kényszerhelyzet, a melybe a saját mandatarusainak segélyével saját kormánya erőszakolja.

De — bár az utolsó órák is elkövetkeztek — még mindig talpára állhatna a nemzet és mert tapasztalnia lehet, hogy a mandatarusai visszaélnék a bizalmával — hát vegye kezébe a sorsa feletti intézkedés jogát és azoknak a férfiaknak, kiket mandatumokkal láttak el, adja értésükre, hogy a katonai körök által czélba vett ez újabb merénylettel szemben csak egy kötelességük lehet: erőlyes sorakozás a nemzeti érdekek védelmében.

Még nem késő a cselekvés. Ha esetleg általánosságban a többség meg-szavazza is azt a czudar javaslatot — még van mód és alkalom arra, hogy a javaslat sérelmes és közjogellenes rendelkezései törvényt ne váljanak.

Még mindig van idő arra, hogy a nemzet felemelje tiltakozó szavát e jogszfítás ellen. Még mindig van idő arra, hogy a militarizmus tulkapásai ellen a nemzet megvéddesse a maga jogait.

Az a javaslat komolyan fenyegeti alkotmányos jogainkat. Közjogellenes elhatározásokra akarják kényszeríteni a törvényhozókat. Kiakarják játszani a szentesített törvényeket.

A nemzetnek a kötelessége most mielőtt ez az akció perkezióra menne — összeszedni magát és megállítani a lejtőn azt a gárdát, a mely ezt a veszedelmet készséggel tűri a nemzet vállain.

Álljanak össze a választók, a kiknek bizalmából a mamelukhad összevordított — s jelentsék ki a mandatarusainak, hogy a mitők é javaslatát tenni szándékoznak — arra nem kapnak megbízatást, s ha ennek dacára törvényerőre juttatják — az visszaélés a bizalmukkal — s ugy tekintik őket, mint hűtlenn sáfárokat.

A nemzet legsajátabb érdekei vannak kockán. Minden befolyás felhasználandó arra, hogy azokat a képviselőket, a kik a nemzeti érdekek ilyen kockáztatását elősegítik — ideje korán észretértsék a választóik.

Hiszen ezeknek nagy része személyesen is érdekelve van. Eltekintve az általános nemzeti érdekek sérelmétől — igen sok választó van, akinek a fia egész életpályájában megakasztatik. A kinek ily érdeke van — az tegye meg magáért, a kinek nincs, az érdeklődjék a szomszédja vagy barátja fiának a sorsa felett s ha erre sem talál okot, vegye tekintetbe, hogy a nemzet összérdekei vannak fenyegetve — és indítsa meg az önvédelmi harcot. A végén senki sem tudhatja be bűnül e nemzetnek, ha a veszély pillanatában minden erejét összeszedi és védekezik minden megengedett eszközzel.

Ez a nemzeti védelem ma már politikai szükségesség.

Úljenek össze a választók, tartsanak gyűléseket, hozzanak határozatokat az érdekeik védelmére, adják tudtára megállapodásaikat a képviselőiknek, s tán még lehet remény arra, hogy a közvéleménynek ily impozáns nyilvánulása megbomlasztja a mameluk gárdát, s mikor a döntés percze elérkezik a mérleg a nemzeti érdekek javára billen.

Akkora erkölcsi hatalom foglaltatik a nemzet közvéleményének ily tüntető nyilvánulásában, hogy azzal szemben még tán a mameluk had sem mer dacolni.

Ha van még egyáltalán lehetőség, akkor csak az az erkölcsi hatalom óvhatja még meg a nemzeti érdekeket a nagyobb veszedelemtől.

Politikai hírek.

Véderőjavaslat a függetlenségi pártban.

A függetlenségi és 48-as párt szerdán este hat órakor Irányi Dániel elnökle alatt értekezletet tartott, melyen néhány kisebb jelentőségű ügy elintézése után a véderőjavaslat részletes tárgyalását kezdte meg a párt. A különböző szakaszokhoz az értekezleten nagy számmal megjelent képviselők közül többen szólottak hozzá. Az értekezlet legfontosabb megállapodása ma az volt, hogy új szakaszt fog javasolni a törvénybe. Nevezetesen egyhangulag elhatározta a párt, hogy a második szakasz után új szakasz felvételét fogja indítványozni, melynek értelmében a hadsereg eskütelgyen köteles tenni a király iránt való hűségre és az alkotmányra. A részletes tárgyalás során csak a hatodik szakaszig haladt a párt, a vita folytatását aztán a jövő értekezletre halasztotta.

Katonai értekezlet Bécsben. Kedden déln.

ben a hofburgban az Felsége elnökle alatt katonai tanácskozás volt, melyen Rudolf trónörökös, Albrecht főhg, Bauer hadügyminiszter és Beck vezérkari főnök voltak jelen.

Egyveleg.

Berzenkedés. Oroszországban a polgári kormányzók rendeletet kaptak, hogy az utveleket szigorúan ellenőriztessék, és pedig első sorban a nem et alattvalókkal, másodszorban az olaszokkal, harmadrendben az osztrák és magyar alattvalókkal szemben. Ezzel nem az van mond-

va, hogy minket becsülnek legtöbbször, hanem az, hogy töltünk félnek legkevésbé.

Ovatos. Mint Berlinből írják a császár az urakká és a képviselőház elnökségeinek tisztelgését kegyteljes szavakkal fogadta és beszélgetésbe bocsátotta az egyes tagokkal, de a politikát nem érintette. Valjon a különben beszédcsászár ajkát minő körülmény némította el.

A vatikán haragszik. A Vatikánban nagy az ingerültség a miatt, hogy Franciaország pártfogolta az orosz missziókat Abissziniába való küldetését, s így ott a katolicizmus haladását gátolja.

Sokat akar . . . Bécsben a közszegénység tüésén Luéger antisemita azt mondta, hogy az alsó-osztriai tartománygyűlést el kellene seperi a föld színéről.

A képviselőházból.

Budapest, január 23.

A ház mai ülésén néhány elnöki bejelentés után a véderő törvényjavaslat felett folytatták az általános vitát.

Elsőnek Törs Kálmán szólt fel saból indul ki, hogy a magyar nemzetnek par excozelvenze katonai természetű egy hozná magával, hogy a hadseregben ennek jussón a nagyobb, a döntőbb szerep. Fejtegeti, hogy a magyar ifjúság — katonai természetének ellenére — mért tartózkodott és tartózkodik a hajlamainak megfelelő pályától s arra a konkluzióra jut, hogy a nemzeti jellegéhez szívsón ragaszkodó ifjúságnak föltétlenül idegenkedni kellett az oly kötelekbe való lépéstől, mely egyértelmű a nemzeti jelleg önkéntes levétközésével. Mert a monarchia hadseregét a nyugat felé gravitáló öspolitikai neméttette. Mechanikai akadály tehát az, mely a magyar ifjúságot a katonai pályára való lépéstől visszatartja. S ha akad mégis magyar, a ki a katonai pályára lép, annak sorsát ugyancsak megkeserítik. Elszoktatják úgy, hogy vagy azonnal ott hagyja pályáját, vagy pedig, ha marad, találnak rá módot, hogy eltegyék láb alól épen akkor, midőn már sorrend szerint is magasabb poztra kellene jutnia.

Mert a tábornoki kart hermetizce el kell zárni a magyartól. Hosszasan boncolja, hogy mily elemekből képződött a katonai kör, a mely dominált és dominál most is és a melyről meg van írva, hogy sem nem tanul, sem nem felel. Ez a katonai kör szülte a szőnyegre forgó javaslatot, melynek pusztán végrehajtó eszközeül ajánlkozott a magyar kormány. Érti, hogy Ausztriában szinte tüntetőleg könnyen fogadták el a törvényjavaslatot, de ott nem követelték jogfeladást s ha követelték volna is, mi az Ausztriának egy joggal több vagy kevesebb, mikor alkotmányát ugy is csak ajándékba kapta? De nekünk, a kik véreztünk az alkotmányért, drága annak legkisebb szilánka is. (Zajos helyeslés a baloldalon.) Jellemző az intéző körökre, hogy szerintük államok megváltozása lehetséges, de az államok kerekében egyes institucziókat megváltoztatni köptelenségnek tartanak. Szóla a közös hadsereg helyett önálló magyar hadsereget követel s Ugron Gábor határozati javaslatát pártolja. (Élenk helyeslés a szélsőbalon.)

Uray Imre mindig független Magyarországra s ebben önálló nemzeti hadseregre törekedett és sohasem hitte volna, hogy valamikor a hatvánhétben hozott törvényeket kelljen védelmeznie. De ezek a törvények, ha nem is felelnek meg a nemzeti ideálnak, közelebb állnak legalább hozzá, mint a szőnyegre forgó javaslat. Ha Deák Ferencz élne, nem kevéssé csodálkozna, hogy azokból a törvényekből, melyeket ő fejleszteni szándékozott, egyre többet adnak fel. Maga a kormánypart is érzi a jogfeladás szőnyegét s ha titkos szavazással kellene döntenie, bizony nyálallene is szavazna, de a mini zterelnök iránti szeretetük elaltatja lelkiismeretüket.

Az önkéntesekre hozott intézkedés eszébe juttatta a szent-mihályi kisbőr esetét, aki beállított Szabolcs megye alispánjához s azt mondotta: »tekintetes alispán ur, önkénteseket hoztam!« S mikor az alispán kérdezte, hogy hol vannak, azt felelte: »A szekéroldalhoz vannak láncozva!« (Zajos derűtség). Ilyen lelanczolt önkéntesek lesznek ezután az önkéntesek. Különösen találja, hogy míg az önkénteseknek egy évet adnak arra, hogy a német nyelvet elsajátítsák, addig a közös hadsereg tisztjeinek, ha magyar ezredekhez teszik át, két évet adnak a magyar nyelv elsajátítására. Ezt legfeljebb azzal lehet indokolni, hogy a közös hadsereg tisztjei nagyon győnye elműjtek. (Zajos derűtség a baloldalon.) A hadseregnek szerinte két hiánya van: nem művelt és nincs zseniális generalisa. Eszébe jut egy adoma. Egy fiatal ember bement az adóhivatalba és zsenit keresett. Az adóhivatalnok azt felelte: »Uram, én harmincz esztendőre vagyok itt, de köztünk zsenit még nem találtam!« Nem merné a honvédelmi minisztert megkérdezni, hogy van-e köztük zseni, mert hasonló választ kapna. (Zajos derűtség.) Foglalkozni akar az országgyűlési aranyifjúsággal, a két gróffal s Tisza Istvánnal, a harmadikkal, a ki ha jól viseli magát, nem sokára szintén gróffá lehet. (Zajos derűtség.) Tisza István bachanáljának nevezte azt a lakomát melyet két párt tartott oly férfiú tiszteletére, kinek érvei alatt a kormánypart össztépőpördült. (Felkiáltások: »Éljen gr. Apponyi!«)

Az a Tisza István meri ezt mondani, akinek apja tizenhárom éven át valóságos orgiákat ült a nemzet jogai felett. (Zajos tetszés és taps a baloldalon.) A két grófcsémetére azt jegyzi meg, hogy olyanok, mint az árnyékon mött gyümölcs, amely szép is, szotyós is, de ehetetlen. (Hosszantartó, zajos derűtség.) Horváth Gyula szereplését nem érti, de ha Horváth megmarad erőlyes álláspontján, akkor ugy fog járni, mint a Dagobert király fegyvernőke. Mikor Dagobert királynak jelentették, hogy fegyvernőket megölték a vadkanok, így kiáltott fel: »Hála Istennek, csakhogy a kopóimnak semmi baja sem esett. (Zajos derűtség a baloldalon.) Jókaival szemben győngének érzi magát, de néhány megjegyzést mégis akar tenni beszédére. Először is, ha Jókai csakugyan folyamodni akar a delegációban a száraz puskaporhoz, akkor szőlo segít czipelni a puskaport, csakhogy felrobbantsák az egész delegációt. (Élenk derűtség a szélsőbalon.) Ha Jókai azt mondta, hogy őseink elfoglalták ezt a jó legelőnek való földet, igazat mondott, mert hej sok sőre hizik még most is e legelőn. (Zajos derűtség a szélsőbalon.)

Ha a kormánypartban van lelkiismeret, vesse el ezt a nyomorult törvényjavaslatot, mint szőlo teszi, midőn Ugron határozati javaslatát pártolja. (Hosszantartó, lelkes éljenzés. Kiáltások: »Hol a honvédelmi miniszter?« Zaj. Kiáltás: »Megbukott a kormány!« Polonyi Géza leakar ülni a honvédelmi miniszter szekére. Óriási derűtség. Közben megérkezik a honvédelmi miniszter. Élenk derűtség.)

Ekkor került a sor Eötvös Károlyra, ki a ház általános figyelmé között szólt fel, s a tőle már megszokott ékesszólással lépett sorompóba a kormány javaslata ellen. Eötvös beszéde, mely másfélszázra el foglalkoztatta a házat, rendkívül élenk hatást gyakorolt az ellenzéki körökre s a kormánypartiak is nagy figyelemmel hallgatták. (A beszédet holnap közöljük.)

Ezután öt percznyi szünetet rendelt az elnök, melynek letele után Szilágyi Dezso mondotta el a mintegy két és fél óráig tartó nagy beszédjét, mely a vitának egyik emlékeztető mozzanatát képezi.

Az ülés 3 óra után ért véget.

Nyilt levél

Betegh Ferenczhez.

Édes barátom!

Talán tudod — talán nem, hogy évek óta nem mozdulhatok ki szobámból; egyáltalában nem kellemes helyzet, s arra, ki a közügyekben bármi kis részt venni megszokta, éppen nyomasztó.

Az újabb eseményeket csak másod kézből, a hírlapokból ismerem, mely a mostani vak pártversenydél mellett, nem mindig megbízható forrás.

És a mit e forrásokból látok elég elszomorító. Osztlaj feliszta osztály ellen, faj a faj ellen; a közérdek helyét elfoglalja a párt és magán érdek. S az érdekek e tusájában minden fegyver jó.

A politikai élet vezérei, kiket barát és ellenség egyformán tisztelt, éretlen kölykök guntyárgyai. Megvallom, soha se voltam elég erős ilyenek küzdelmekhez, s ma legkevésbé. S ha mégis, annyi idő után még egyszer fölszólalak, erre az Ellenzék 1888-ik december 31-iki számában megjelent cikked kényszerít, mely nem csak a multak emléket költi föl, de a jövőre nézve komoly aggodalmakra ad okot.

Ha van kor, melyre örömmel és büszkeséggel gondolok, az 1848; örömmel, hogy bár későn, de megtettük az elhatározó lépést, mely az életképes, haladó nemzetek sorába vezetett; s büszkeséggel, hogy a nemzet a maga egészében tette meg e lépést.

Nem akarom ismételni, mily érzelmeikkel fogadtuk a nemzetiségek elpártolását; akkor fegyverrel adtuk kifejezést érzelmeinknek.

Ma már nagy részben ismeretesek az eszközök, melyekkel oda vitték a dolgot, hogy a nemzetiségek nem fogadták el az általunk kínált szabadságot. Annyi idő után, ősz fővel, csendes verrel bevalhatjuk, hogy ezen eredmény előidézéséhez mi magunk is sokban hozzá járultunk.

A történelem logikája kimeletet nem ismer, minden politikai hiba magában hordja büntetését. Exclusio fajbüszkeségünk, mely a szolga népet megvetette, egyesek piszkos önzése, kik jobbágyaikat verig zaklatták; meghozták gyümölcsüket.

Sok ideig nem akartuk, hogy egyik lo-

gytunk, mikor akartuk már késő volt, már a reakció többet ígért. A nép a maga egészében mindenütt egyforma, könnyen elámitható, s ha egyszer föllobbant, nehezen fékezhető.

Abban a forrongó chaosban, mely közelmúlt szolgáltság lealzó emlékei s kilátásba helyezett uraság ábrándképeiből állott: az egyszer fölébredt dühöt megfékezni majdnem lehetetlen volt.

Láttam Urbán lánzárait és láttam saját katonáink dühöngéseit.

Pedig nálunk Bem és vele az ország értelmisége igyekezett feken tartani az indulatokat. A rég kimondott igazság: a népet a szabadságra nevelni kell, különben visszaél azzal, itt is beteljesült.

Nemzedékek hibáit mi kellett szemredjünk. Megszenvetődünk, 18 évig éltük a rabnépek életét, — ma fényes remények, holnap — a börtön.

Hogy Magyarországot e 18 évvel mit veszített, azt érezzük ma, és még érezni fogják késő unokák. De volt egy nagy nyereségünk, a közös elnyomatás közelebb hozott egymáshoz, s a vezérférfiak belátták az érdekek azonnasságát.

S így történik, hogy a régi ellenfelek 67-ben mint a magyar állameszme hívei, közösen, vállelve munkálunk; ez eszme megvalósításán.

Ugy látszott feledve van minden keserűség, s a nemzetiségi harcz elpibent, hogy egy pár évtized múlva ujjalt erővel törjön ki.

Az általános nemzetiségi áramlat kifolyása-e vagy mesterségesen fölszított tüdémény, nem tudom. De a baj meg van, és ezen segíteni kell; a mi nem késő!

A törvényhozás, a kormány ezt csak a magyar társadalom közreműködésével tehetik.

A törvényhozás megtette a magáét, ott van a nemzetiségi törvény; a kormány hajtja végre e törvényt teljes pártatlansággal és vas szigorral; a magyar társadalom pedig ismerje föl a kor szavát, s ne állítson fel más válaszlatokat, mint a melyek a hasznos és haszontalan, a becsületes és nem becsületes emberek közötti különbséget jelzik. És ha ez sem segít? Ekkor — de csak is ekkor éreztetni a törvény, s egy megsértett nép haragjának súlyát.

De nagy a hitem, hogy erre, ha minden tényező megteszi kötelességét, sor nem kerül.

A nemzetiségi vezérférfiak között voltak és vannak a magyar állameszmének törhetlen hívei, kik fáradhatatlan kitartással, lépésről-lépésre hódítják el a tért a tulajdól. E férfiak működését méltányolni, majd csak egy későbbi csendesebb kor fogja, de mindnyajunk kötelessége működésüket megkönynyíteni.

Nagy küzdelmek várnak, hol minden erőre szükség lesz. De a küzdelmekről félni, mindaddig nincs okunk, míg a zászlóról, mely a küzdelemre egyesít, le nem töröljük a szabad népek jelszavát:

Szabadság, egyenlőség, testvériség!

Igaz barátod,

Désy Sándor.

A magyarországi német nyelvű oktatásról.

Bpest. Jan. 20.

Mindenekelőtt megállapítandó, hogy egyáltalán mi az oktatás célja; abból aztán levonhatjuk következtetéseinket, tekintet nélkül a politikai viszonyokra, egyedül a társadalom javát szem előtt tartva.

Az oktatás célja az, hogy valamely hasznos és szükséges embertársaink közös tulajdonává tegyünk, és így több egyének egy irányu, egy szellemben folytatott működése által a haladást elősegítsük. Tanítani e szerint csak olyasmit szabad, a mi az egyeseknek, és a társadalomnak javára szolgál. A tanulással minden érzékünket igénybe véve, annál tisztább fogalmat nyerünk valamely tárgyról, minél több érzékünkkel tettük a megfigyelést, és így minél többféle sajátságáról vetünk tudomást. Az okulás annál gyorsabban halad előre, minél inkább meg van könnyítve a különböző sajátságok megfigyelése, és az olyan tanuló csak lassan halad előre, a melyeknek a többoldalú megfigyelésre csak kevés alkalmuk van.

A tanítónak tehát földata, hogy részint az egyéni képességek fejlesztése által a megfigyelési alkalmak lehető teljes mérvű kihasználását elősegítse, részint pedig hogy a szükséges megfigyelésekre minél több alkalmat nyújtson.

A gyermek, miután a külvilági tárgyakal megismerkedett, legtöbbet tanulhat a sző-

Regale, korcsmajog megváltási ügyekben

a jogosultak megváltási igényeinek bejelentését szakközegei útján, a kártalanítási összegek folyósítását, a folyósítandó összegek behajtását elvállalja, a megváltási igényekre **előlegeket ad**, esetleg azokat leszámítolja (escomptirozza) a

„KOLOZSVÁRI LESZÁMITOLÓ BANK“

a legcsekélyebb 0/0 mellett intézkedik, s levelekre rögtön válaszol

Kolozvártt, 1889. évi január hó 1-én.

32. (5-6)

AZ IGAZGATÓSÁG,

belszén-utca 3. szám alatti, délelőtt 9-12 óráig.

Árverési hirdetmény.

Kászón-Altiz község (Csik-megyében) tulajdonát képező „Fejétkői“ savanyuvíz (borvíz-forrás), melyről dr. Lengyel Béla egyetemi ny. r. tanár, a m. kir. ásványvíz-vegyelemző igazgatója, múlt évi december 5-én kelt levelében azt írja, hogy: „az előleges vizsgálatra küldött Kászón-Altiz-fejétkői savanyuvíz jelentékeny chloridot és borátot tartalmazó alkalikus savanyuvíznek bizonyosodott, a mely kevés vasat és sulfátoknak csak nyomait tartalmazza, s a mely 1000 súlyrész vízben 2-6 gr. oldott szilárd alkatrészt bír“ s a melyről továbbá azt írja, hogy: „a víz karaktere nagyjában hasonlít a répáti-vízhez“

1889. évi február hó 18-án

délelőtti 9 órakor Kászón-Altiz község házában egymásután következő **5 év, 10 hó és 10 napra**, vagyis **1889 évi február 18-tól 1894 évi december 31-ig** nyilvánosan árvereltetik.

Kikiáltási ár egy évre **600 forint** o. é.

Árverezni szándékozók azon figyelmeztetéssel hivatnak meg, miszerint a kikiáltási ár 10% -át bánatpénzül letenni kötelesek és hogy a nyílt árverés megkezdése előtt zárt ajánlatok is elfogadhatók. A haszonbéri feltételek a Kászón-Altiz község házában a

hivatalos órák alatt bármikor megtekinthetők, kívánatra 1 forint beküldésre megküldetnek.

Kelt Kászón-Altizen (Erdély, Csikmegye), 1889. január 19-én.

53. (3-3)

A községi előjáróság

Sz. 36 - 1889.

55. (1-1)

Árverési hirdetmény.

A sz.-udvarhelyi kir. bírósági végrehajtó közhirre teszi, hogy a székelő-udvarhelyi kir. járásbíróságnak 4402-888. polg. számu végzése által sz.-udvarhelyi Gáspár Elizának és Szakács Józsefnek ügyvéd Doroghly Béla által - sz.-udvarhelyi Kollát Lajos ellen - az elsőnek 450 forint, a másodiknak 160 forint o. é. tőkéik járulékaik iránti ügyben, felperesnél Sz.-Udvarhelyt végrehajtást szenvedő Kollát Lajos által vezetett könyvből 1-56 személy-nél künn levő követeléseit, melyek összesen tesznek 963 forint 64 krt, ezen követelések együttesen Sz.-Udvarhely város házában **1889. évi február hó 12-én délelőtti 9 órakor** nyilvános árverezéssel el fognak adni, melynél az egyes javak vételárán azonnal fizetendő, esetleg a becsáron alul is a többet ígérőknek el fognak adni.

Az árverési feltételek a bírósági végrehajtónál megtekinthetők. Ezuttal felhívjuk mindazok, kik a lefoglalt javak iránt elsőbbségi jogokat érvényesíthetnek, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverezés kezdetéig, habár külön értesítést nem vettek is, alulírt végrehajtóhoz nyújtsák be, mert különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár fölélegére fognak utasíttatni.

A székelő-udvarhelyi bírósági végrehajtótól.

Sz.-Udvarhelyt, 1889. évi január hó 22-én.

BIRÓ SANDOR s. k.,
kir. végrehajtó

Sz. 31-1889.

(1-1)

Árverezési hirdetés.

A városi kir. bíróságnak 11232-888. sz. a. végzése folytán a Szabó Mózesnek Boér Károlyné elleni 110 forintos ügyében lefoglalt és 331 forintra becsült ingók elárverezésére határnapul **1889. évi Január hó 25-én d. e. 9 óra** tüzetik ki a fatérre, miről felek értesítetnek.

Kolozvártt, 1889. Január hó 12-án.

SZABÓ KÁROLY,
kir. bír. végrehajtó.

Eladó fűszer üzlet.

A nagyhidő 1. szám alatti jó forgalmu helyen levő

fűszer üzlet, berendezéssel együtt

előnyös feltételek mellett ELADÓ.

Értekezhetni a tulajdonossal.

24. (7-x)

Országunkban egyetlen!

AJÁNLOM

SAJÁT KÉSZÍTETTE SAJTJAIMAT:

1. Groi-sajt kilonként 70 kr.
2. Prieske-havasi-sajt 1 kilo . . . 70 „
3. Csemege-sajt 1/2 kilos csomagonként 20 „

Postautánvét mellett czimzett nevére portómentes küldéssel.

Zündel Antal Tirolból,
Gyergyó-Szent Miklóson (Erdély).

51. (2-3)

A „Diána“ fürdővel kapcsolatban levő, az „UJVILÁGHOZ“

czimzett vendégül

a hozzátartozó nagy kiterjedésű helyiséggel, kerttel és étteremmel, ugyszintén gázvilágítással és felszerelésekkel ellátva

folyó évi április hó 1-sőjétől

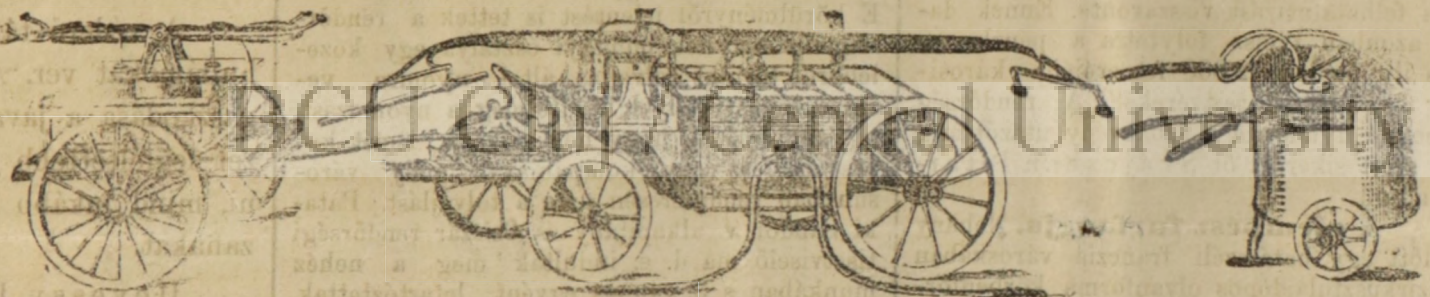
egy vagy több évekre bérbe kiadó.

Bővebben értekezhetni a tulajdonossal.

Kolozvártt, 1889. évi január hó 23.

Alapított 1858.

Ő cs. kir. fensége József főherczeg udv. szállítója.

WALSER FERENCZ

első magyar gép- és tűzoltószerek gyára, harang- és ércöntőde

Kolozvártt, belmonostor-utca 12, szám,

szállít a nagymélt. m. kir. belügyministerium tűzrendészeti magas kormányrendelete alapján összeállított és az előirt szerelvényekkel felszerelt

8. (4-x)

KÖZSÉGI EGYSÉGES VÉSZVONATOKAT,

továbbá nagyobb közcségek és a szervezendő tűzörségek részére kocsi- és mozdonyfecskendőket, vízhordó kocsikat, tűz- és mászólétrákat és minden egyéb mentő eszközöket és köteles tűzörségek és önkéntes tűzoltó egyletek egyéni felszereléseit a legutolsó részletekig. Ugy az egységes vészvonatok, mint a 105 milliméter hengerátmérővel bíró más tűzfecskendők kizárólag a magyar egységes csavarnak elfogadott **WALSER-féle** tömő csavarral láttatnak el.

Árlapok és költségvetések díj- és bérmentve szolgáltatnak.

A gyár által, mint **kizárólagos hazai gyártmány**, eddig készített tűzfecskendők közül **házában 7000 db-nál több** van használatban.

Eladó Kolozvártt

egy ujonnan felszerelt nagy könyvnyomda, gyors-sajtlóval.

Évenként egy 4000 forintos vállalat biztosíttatik a vevőnek.

Értekezhetni:

az „ELLENZÉK“ kiadó-hivatalában, Kolozvártt.